

Tolle Lege

Postní doba 2016: „Milosrdenství chci, a ne obět“ Mt 9,13

Farnost sv. Tomáše. Praha 1. Únor 2016, r. XX. č. 214

„Bůh – tato jediná slabika je vším, po čem toužíme.“ (Sv. Augustin)

„Milosrdenství chci, a ne obět“ (Mt 9,13)

Postní doba letošního Svatého roku je tedy časem příhodným pro to, abychom díky naslouchání Slovu a konání skutků milosrdenství konečně vyšli ven ze svého existenčního odcizení. Jestliže se skrze skutky tělesného milosrdenství dotýkáme Kristova těla v bratřích a sestrách, kteří potřebují, abychom jim dávali najíst, oblékali je, ubytovávali je a navštěvovali, pak skutky milosrdenství duchovního – radit, vyučovat, odpouštět, napomínat, modlit se – se dotýkají bezprostředněji toho, že jsme hříšníci. Tělesné a duchovní skutky proto nelze oddělovat. Právě tím, že se hříšník v ubožákovi dotýká Kristova těla, může dostat dar pochopení, že on sám je ubohý žebrák. Na

této cestě si také „pyšní“, „mocní“ a „bohatí“, o nichž hovoří *Magnificat*, mohou uvědomit, že jsou bez vlastní zásluhy milováni Ukřižovaným, který i pro ně umřel a vstal z mrtvých. Pouze v této lásce se nachází odpověď na žízeň po nekonečném štěstí a lásce, o níž si člověk klamně myslí, že ji může utišit pomocí idolů vědění, moci a vlastnění. Existuje však trvalé nebezpečí, že kvůli stále neprodyšnější uzavřenosti před Kristem, který v chudém i nadále tluč na dveře a na srdce, skončí ti pyšní, bohatí a mocní tak, že se sami odsoudí k pádu do oné věčné propasti, jíž je peklo. Proto znova zaznívají zkormoucená Abraháмова slova, určená jak jim, tak i nám všem: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou“ (Lk 16,29). Takovéto činorodé naslouchání nás nejlépe připraví na oslavu konečného vítězství zmrtvýchvstalého Snoubence nad hříchem a nad smrtí. On si přeje očistit svoji Snoubenku, která očekává jeho příchod.

Nepropásněme tuto postní dobu jako čas příhodný pro obrácení! Prosme o ně na mateřskou přímluvu Panny Marie, která před velikostí Božího milosrdenství, jež se jí dostalo bezplatně, jako první poznala svou nepatrnost (srov. Lk 1,48) a vyznala, že je pokornou služebnicí Páně (srov. Lk 1,38).

Papež František

Potkala jsem...

Jakmile se v Čechách sklidily švestky, začali se probouzet první vánoční lapači.

Ti se rozkošatili před adventem. Zdůrazňovali nutnost vlastnit adventní věnec se svíčkovými symboly jednotlivých nákupních nedělí - „předběžné“, „bronzové“, „stříbrné“ a „zlaté“. Kdo nenakupuje, nectí vánoce! Nabídky blyštivých módních výzdob, nepřeslechnutelných koledových směsí a tun zboží v nákupních centrech a ulicích vyčerpávají duši i tělo tak, že Štědrý den už nemůže v ničem konkurovat.

A tak se vyfotíme večer u rozsvíceného stromečku s momentálním dárkovým hitem – s maskami neoblíbených politiků, což vytváří pitoreskní masopustní atmosféru. Protože ale přece jen něco „chybělo“, zajde se na pouliční „rybovku“, případně se provede kontrola, jestli je u betléma v kostele našeho dětství dávný slon, který se nám zdál tak veliký...

V alkoholovém opojení se všichni v silvestrovské půlnoci obejmou a vkročí do nového „liturgického“ roku. Vždyť lapači jsou bdělí a od ledna nabízejí kraslice a velikonoční kuřátka.

Život hošíka z jesliček, kterého někteří o vánocích zaregistrovali, je převážnou Evropou vyzmizíkován. Potvrzením je i mediální údiv odnáboženštělé, multikulturně a genderově odpovědné Anglie. Ve skotském Edinburgu prý museli zprovoznit funkčně polozapomenutou katedrálu. Příčinila se o to několikatisícová enkláva výstředníků. Tito exoti jsou prý polští katolíci.

/E.B./

V Evropě je každé čtvrté dítě ohroženo chudobou

Kdykoli jsme v minulosti slyšeli o chudobě, bídě a podvýživě dětí, mysleli jsme si, že se to týká jen méně rozvinutých zemí světa, ale tak tomu není. Je to sotva uvěřitelná zpráva – podle údajů statistického úřadu Evropské unie bylo v EU v roce 2014 ohroženo chudobou a sociálním vyloučením asi 26 milionů dětí do 18 let, což představuje 27,7 % všech dětí v EU! Děti žijící v chudobě jsou v každé zemi Evropské unie, i když jejich počet se liší. Nejhorší je situace v Rumunsku a Bulharsku (skoro každé druhé dítě), nejméně chudých je v severských státech (ale i tam se pohybuje kolem 15 %), naše země se svými 19,5 % patří k těm méně zasaženým.

A přitom je i v Evropě stále více dětí ohroženo dokonce i podvýživou. Podle organizace UNICEF se od roku 2008 zdvojnásobil počet dětí, které si nemohou dovolit jíst maso nebo rybu alespoň každý druhý den, např. v Estonsku, Řecku a Itálii. Chudoba však není jen otázkou peněz. Kromě neschopnosti finančně pokrýt základní potřeby dětí, jako jsou jídlo, oblečení a bydlení, je chudoba spojena se sociálním vyloučením, špatným přístupem ke kvalitní zdravotní péči a vzdělání, což může výrazně ovlivnit celý život dítěte.

Kéž nám letošní rok, který nedávno začal, ukáže cestu, jak tento neblahý trend zvrátit!

RŮST V MILOSRDENSTVÍ

Ted' na začátku tohoto „roku milosrdenství“ mě napadá otázka, co je zde – jako v tolika jiných věcech – to hlavní: „dělat“, nebo „být“? To znamená, máme se soustředit na to, „konat skutky milosrdenství“, nebo je naší prioritou spíše „být milosrdní“?

To naléhavé se tyká, bez pochyby, ducha a vnitřního postoje, alespoň v našich moderních společnostech. V našich pokročilých civilizacích se staly solidarita a soucit zdánlivě nepotřebné. V době našich dědečků byl každý mnohem více závislý jeden na druhém. Pokud byl někdo nemocný, sousedé mu pomohli, starali se o něho. Pokud někdo procházel krizí, aktivovala se neviditelná síť podpory. Naše společnost se naproti tomu stala „asistující“. Nechybějí řešení; ale ta jsou obvykle profesionální. Jestliže někdo onemocní, postarají se o něho zaměstnanci pojišťovny nebo zdravotní služby. Podobně pokud se zřítí dům, člověk zestárne, je chudý... ale jaká instituce nabídne řešení tomu, kdo se necítí milovaný nebo trpí osamělostí? Jakmile přestalo být zapotřebí, abychom si pomáhali, vzrostla mezi námi lhostejnost a tvrdost srdce. „To není můj problém, ted' mám zrovna pauzu, zavolejte 155...“

Když vyhlásil Rok milosrdenství, papež František neřekl, že je to rok určený k tomu, „abychom rostli v milosrdenství“, ale použil výraz „abychom rostli v *přesvědčení o milosrdenství*.“ Ach, kdybychom tak byli přesvědčení, rozhodnutí...

Jak to dělat? Máme o to prosit Pána Boha? Stane se člověk soucitným tím, že rozjímá o tom, jak dobře by to bylo? A až potom, až se už budu „cítit“ plný milosrdenství, budu je moci začít provozovat? Jak mohu začít cítit?

Když jsem byl puberták, jeden zpovědník mně udělil hluboké duchovní naučení s příkladem z obvyčejného života: autobaterie (možno vztáhnout na milosrdenství, na odpuštění, lásku, sympatie, empatii...). Jestliže se baterie vybije, auto nestartuje, nejezdí. Ale aby baterie byla dobítá, vůz nemůže zůstat zaparkovaný; auto generuje elektřinu právě tím, že jezdí. Občas, i když člověk cítí odpor, lenost, nechut', cokoli kromě touhy pomoci – jako kdyby baterie srdce byla vybitá, jako kdyby neměl lásku – potřebuje zahájit jízdu. V tomto případě, provozovat milosrdenství; a baterie se postupně dobíjí. Proto letos klademe důraz na skutky milosrdenství; vždyť jsou nejen pomocí jiným, ale zároveň i prostředkem k tomu, abychom rostli v té tak potřebné ctnosti milosrdenství. Tak jako v autě, pokud je srdce úplně vybité, můžu poprosit, aby mi někdo připojil startovací kabely a vyslal pár elektrických výbojů, anebo aby mě krátce zezadu roztlačil. Ale potom už musím já pokračovat a nějakou dobu jezdit, nezastavit po dvou metrech... Jaký by byl důsledek, kdybychom se znovu stali milosrdnými? Jedním rysem našeho současného městského života je určitě osamělost, kterou trpí tolik milionů lidí; lidí, kterým, i když žijí stále v tlačenci davů, které se hemží v našich ulicích nebo se kupí v tramvajích a v metru, chybí lidský kontakt. Obklopují nás chodci, poplatníci, obyvatelé a voliči. Díky milosrdenství ten jednotlivec, který je právě vedle mě, ale nějakým způsobem oddělený neviditelnými zdmi, se stane znovu mým bratrem, mojí sestrou.

P. Antonio Rivas, OSA
Farář

Novoroční farní vycházka

Na Novoroční vycházku jsme se letos vydali od metra Stodůlky. Po příjezdu otce Juana jsme v počtu 15 dospělých, jednoho dítěte a čtyřnohého Jerryho vyrazili směrem ke starému románskému kostelíku v Krtni.

Po chvíli jsme došli ke krásně opravenému komplexu budov bývalé osady Chaby. V roce 1992 byl tento vzácně dochovaný soubor dvorce s feudálním sídlem prohlášen za kulturní památku. Není ale volně přístupný, provozuje se tu jízďárna koní, několik jich postávalo v ohradě s prostorným výběhem.

Součástí komplexu je i památná lípa, která má hned několik prvenství: byla vyhlášena jako první památný strom v Praze a prý je ze všech pražských lip nejmohutnější – dosahuje výšky 21 metrů, má největší obvod kmene (665 cm) a její stáří se odhaduje na 260 let. Označuje se jako rodový strom; ty byly uctívány jako odkaz předků, byly vysazovány kvůli své užitečnosti i kráse a tvořily důležitou dominantu kraje.

Nedaleko odtud stojí v poli filiální kostelík sv. Jana a Pavla, cíl naší cesty. Původně byl součástí dvorce, později sloužil jako farní kostel pro vesnici, která byla v majetku českých králů a po husitských válkách se stala majetkem svatovítské kapituly, za 30leté války byla pobořena Švédy a poté zanikla. Zůstal jen hřbitov a kamenné torzo neznámého světce. Současná doba tam přispěla jedním artefaktem, který napodobuje kamenný pohanský oltář či dolmen.

Samotný kostel je pozdně románský ze 2. čtvrtiny 13. století s pozdějšími úpravami. V kněžišti se dodnes zachovalo románské okénko a také pozdně románské nástěnné malby, obnovené v roce 1952. Dověděli jsme se, že patroni kostela byli mučedníci pocházející z Říma. Byli to bratři, kteří žili na císařském dvoře za Konstantina Velikého ve 4. století. Stali se ochránci polní úrody proti bleskům, krupobití a dešti. Jejich svátek se slaví 26. srpna – v ten den se zde slouží poutní mše. Kostel se otevírá jen asi dvakrát do roka a my jsme měli na Nový rok výjimečnou příležitost se do něj podívat a pomodlit se v něm.

Pak jsme zamířili s kopce dolů na silnici a po ní pokračovali ke stanici metra Stodůlky, kde jsme se rozloučili a pokračovali do svých domovů. Byl to další vydařený výlet naší farnosti, který pro nás opět připravili manželé Dybovi. A za to jim patří náš dík.

Zdena

Papež František: Tajemství přístupu k Bohu

Někdy se lidí ptám: "**Ke komu se modlíte?**" A často dostanu odpověď: "K Bohu". Lze přitom předpokládat, že ve většině případů stojí za slovem Bůh osoba Otce nebo Ježíše. Existují však také lidé, kteří jakoby se modlili k nějaké božské podstatě. Ale to není modlitba. *Modlitba křesťana je zásadně osobní, od osoby k osobě.* Křesťan se modlí k Otci nebo k Synu nebo k Duchu svatému. Avšak každá z božských osob má vůči nám v modlitbě specifický vztah.

Na prvním místě je třeba si uvědomit, že je to sám Bůh, kdo nás vede k modlitbě. Je to Duch svatý, kdo nám vnuká, co chce Otec slyšet. On nám "přichází na pomoc v naší slabosti" a vnuká nám, oč máme prosit "ve shodě s Boží vůlí" (srov. Řím 8, 26-27). Zvláštním způsobem v nás Duch svatý probouzí vědomí, že jsme Božími dětmi, osvobozuje nás tak od strachu a úzkosti a uschopňuje nás s důvěrou nazývat Boha Otcem, jak nás to naučil Syn - jak to činil sám Ježíš (srov. Gal 4,6; Řím 8,15). Modlit se v Duchu znamená přijímat tuto skutečnost i tuto přítomnost Ducha v nás. Vědomí chudoby naší křesťanské existence nás vede k prosbě, cítíme potřebu otevřít se prosbě o pomoc a ta nám je dána v Duchu svatém, jenž nás vede v našich prosbách, v našem klanění, díkuvzdání i kontemplaci.

Ježíš v evangeliu mluví o *rouhání proti Duchu svatému* a označuje jej za *těžký, neodpustitelný hřích* (srov. Mt 12,31). Proč? Na prvním místě lze říci, že existuje odpuštění pro hříchy proti Otci (vzpomeňme si na podobenství o marnotratném synu), existuje odpuštění ze strany Ježíše na kříži (odpouští např. Petrovo zapření atd.). Avšak proč je hřích proti Duchu svatému neodpustitelný?

Při hledání odpovědi nám může pomoci text Lk 11, 9-13: "Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře... Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!" *Duch svatý je dar, je to dar Otce a Syna*, který je slíben a poslán jako dar společenství, jež setrvává v modlitbě (srov. Sk 1,14). Hřešit proti Duchu svatému znamená hřešit proti daru Otce a Syna, proti daru par excellence. Znamená to dopouštět se hříchu proti nekonečné nezištnosti Boží lásky, nezištnosti, která je Osobou. Znamená to pohrdat nezbytností této lásky nutné k tomu, abychom vůbec mohli existovat. Znamená to věřit, že si vystačíme sami, abychom dosáhli toho, co chceme, a troufat si obracet se na Boha s prosbou, ať zjedná spravedlnost, neboť "my nejsme takoví hříšníci jako tamten celník". Je to pokus o život bez modlitby, nebo ještě lépe řečeno, *proměna modlitby ve výměnný obchod*, v jednu z mnoha transakcí, které v životě uskutečňujeme. Jedná se v podstatě o rouhání, neboť to je, jako bychom Otci a Synu říkali: "Děkuji za to, že jste mě stvořili, díky, že jste mě vykoupili, a teď se vám já sám díky tomuto přijatému bohatství postavím zcela na roveň, protože já to zvládnou." Je to rouhání, neboť nikdo nemůže říci: "Ježíš je Pán", jestliže mu to nevnukl Duch svatý (srov. 1 Kor 12,3). Jiný způsob vyslovování jména Ježíš - tedy říkat: "Ježíši" bez Ježíšova Ducha - je rouháním proti němu.

Modlit se v Duchu pak znamená vnitřně přijímat, že modlitba je velkým darem od Otce. Člověk se může modlit pouze tak, že se otevře tomuto daru, podobně jako když dítě je plné očekávání na Štědrý večer. Celé jeho srdce je otevřené k přijetí darů, protože ví, že dostane, co nemá. Modlit se v Duchu znamená věřit, že Bůh vylije svého Ducha na všechny lidi (srov. Sk 2,17).

Proto se modlíme k Otci skrze Syna v Duchu svatém. V pavlovských dopisech je adresátem modlitby Otec. Kristovi v modlitbě náleží podstatný úkol prostředníka. Modlit se ve jménu Pána Ježíše (srov. Kol 3,17; Ef 5,20) znamená víc než jen odporoučet se Ježíši nebo vzývat jeho jméno. Znamená to *modlit se s Ježíšem jako synové v Synu, jako milující v jediném Milovaném*. Modlit se v Ježíšově jménu nese tento význam, neboť předpokládá reálné spojení s Ježíšem. Není to pouze spojení na základě poznání či citu, nýbrž životní jednotu (jak je tomu u ratolestí na vinném kmeni). Jestliže jsme řekli, že **síla a účinnost každé modlitby tkví v tom, že se necháváme vést Duchem**, pak rámcem každé modlitby je tato identifikace s Ježíšem Kristem. V něm máme přístup k Otci a můžeme jej oslovovat tak jako on: "Abba, Otče" (srov. Mk 14,36). Proto nemůže být křesťanská modlitba jiná než synovská. *V modlitbě se naše tělo identifikuje s tělem Slova a vedené Duchem prožívá touhu po Otci*. Toto je tajemství, které se zjevuje v modlitbě a které je příslibem jedinečného společenství s Otcem v Duchu a skrze Syna. Dochází k tomu účasti na této podivuhodné výměně: On přijímá naše tělo a my přijímáme jeho Ducha.

(úvaha z knihy Jorge Maria Bergoglia: *"Otevřená mysl, věřící srdce"*, nakladatelství Paulínky, 319 str., r. 2013).

Činnost farní Charity sv. Rity v roce 2015

Většinu sobot v době mezi 9,00-10,00 hodinou trávím ve společnosti našich „klientů“, rozuměj bezdomovců, lidí z okraje společnosti, kteří pravidelně přicházejí do našeho kláštera (v průměru kolem 90ti lidí). Když jsem tuto službu před několika lety začala, tak jsem nosívala několik pecnů chleba a společně s P.Juanem a několika dalšími dobrovolníky jsme rozdávali chléb a polévku. Doba se mění, o sobotní snídani se starají anglicky mluvící příznivci našeho kláštera – ne všichni jsou členy anglické komunity – ale pravidelně chodí, nosí a rozdávají jídlo – dalo by se říci nosí vyváženou stravu: ovoce, sendviče a sladkou tečku v podobě sušenek, nebo doma upečených koláčů. P.Juan stále vaří polévku. A tak jsem přestala nosit chléb, protože jídla je dostatek, i když sobotních strávníků průběžně přibývá – nemylte se, tito naši spoluobčané přesně vědí, co se kde a kdy dává k jídlu, nebo kde mohou zdarma cokoli získat. Nahradila jsem proto **paní Machovou**, která pro svůj věk a zdraví už nemohla svoji službu vykonávat, a tak moje místo je v našem „šatníku“. Scházíme se tam tři – dalo by se říci, že seniorky (já jsem z nich nejmladší, i když už toho taky hodně pamatuji). **Paní Marie** je taková naše konstanta, její klid a ochota – pokud požadované oděvy máme – splnit přání těch, kteří přijdou, je pro mne pokaždé

školou pokory a klidu. **Paní Štěpánka** je ve své aktivitě a vstřícnosti pro mne školou, že je třeba stále být ochotný a vstřícný mnohdy i k nemožným požadavkům. Nu a já se snažím o dodržování určitého řádu v této naší činnosti – většinou k nelibosti našich klientů, protože jejich život postrádá řád a pořádek. A zpravidla nerozumí (nebo se jen tak tváří), co po nich chceme. Většinu našich sobotních klientů už známe a někdy dokonce je i čas a chvíle je vyposlechnout – rádi totiž vykládají své příběhy, ale nikdo je neposlouchá – jejich verzi důvodu, proč jsou na ulici, proč se nejdou vykoupat, proč...

Ráda bych tímto svým krátkým zamyšlením poděkovala všem – především **P. Juanovi**, který chod naší charity udržuje. Dále bych ráda poděkovala oběma mým kolegyním ze „šatníku“ a také těm, kteří se starají o jídlo, a také těm, kteří nás průběžně zásobují tím nejpotřebnějším, což jsou ponožky, spodní pánské prádlo, v zimě rukavice, šály, čepice...

Upřímný díky všem, kteří nám v průběhu loňského roku pomohli provozovat naši **farní Charitu sv. Rity**. Upřímný dík všem, kteří podpořili skupinu našich dobrovolníků, kteří odjeli pomáhat běžencům při jejich pouti za lepším životem.

V adventu 2015 jsme započali prožívat „Rok milosrdenství“. Doufám, že i v tomto roce 2016 budeme, za podpory mnohých našich farníků, moci dál provozovat naši činnost, neboť touto naší činností se účastníme na plnění např. tělesných milosrdenství (...šatit nahé, sytit hladové...)

Marie Hradecká

Víš, že?...

* **Modlitba Taizé** v naší farnosti se koná 4. 2. od 19:30 v klášterním refektáři.

* 6. února slavíme **slavnost sv. Doroty**, patronky naší kaple. Poutní mše sv. s možností získat plnomocné odpustky bude ve 12:15 hodin. Všichni jste zváni!

* Během postní doby dovrší **katechumenát** několik mladých lidí, kteří, dá-li Pán Bůh, budou pokřtěni o Velikonocích. O 3., 4. a 5. neděli postní se budeme za ně modlit vždy při mši sv., kdy se budou konat jejich skrutinia.

* **Křížová cesta** v době postní je každý pátek a každou neděli v 16,30 v kostele sv. Tomáše.

* **Farní kalendář** můžete sledovat na naší internetové stránce www.augustiniani.cz

* Postní doba začíná ve středu 10. 2. (**Popeleční středa**). Při každé mši sv. bude udělen popelec. Den Popeleční středy je dnem přísného půstu.

* Při **tříkrálové sbírce** jsme tento rok vybrali **40 810.- Kč**. Děkujeme za pomoc hlavně dětem farnosti i škole sv. Augustina

Dobrou chuť!

Koláč „Veselá kráva“

Název je to zvláštní, ale koláč je moc dobrý.

Na tmavé těsto budeme potřebovat: 1 hrnek hladké mouky, 1 hrnek hrubé mouky, 1 hrnek cukru krupice, 1 hrnek mléka, $\frac{3}{4}$ hrnku oleje, 1 prdopeč, 2 lžíce kakaa a 2 celá vejce.

Na světlé těsto budeme potřebovat: 2 tvarohy, 1 hrnek cukru krupice, 0,4 l mléka (1 plný hrnek a trochu přidat), 2 celá vejce a 1 vanilkový pudink v prášku.

Nejdříve si z mléka a pudinkového prášku uvaříme hustý pudink. Necháme ho trochu vychladnout a průběžně ho mícháme, aby se nám neutvořil škráloup.

Suroviny na tmavé těsto smícháme a nalijeme do vymazaného a moukou vysypaného hlubšího plechu.

Ušleháme tvaroh s cukrem, přidáme vajíčka a vlažný pudink a pořádně prošleháme. Nalijeme na tmavé těsto, nepodaří se nám pokrýt celou plochu, ale vznikne nám kresba jako na strakaté krávě a ta se pečením ještě zvýrazní. Proto má koláč takové jméno.

Pečeme cca 45 minut v troubě vyhřáté asi na 170 stupňů.

Koláč je to velmi jednoduchý. Kdysi jsem dělala podobný, někteří ho možná pamatují z kávy v refektáři, ale místo tvarohové směsi jsem nalila na těsto vlažný pudink a pekla jsem to stejně. Jen barvy byly obráceně, těsto bez kakaa a čokoládový pudink. Také to nebylo špatné, byl to takový rychlý koláč, jen o něco levnější.

Přeji Vám klidné prožití postní doby.

Dobrou chuť

Hanka

Na co se chystáme?

XVIII. Augustiniánský týden. „Sv. Augustin řeholník“ (18.4.- 24.4.2016).

XIX. pouť do sv. Dobrotivé (7.5.2016)

13. farní slavnosti kostela sv. Tomáše

Park Kampa. Sobota 4.6.2016.

Noc kostelů (10.6.2016)

TÁBOR 2016: Zaječov 4. – 10. července 2016

AYE 2016. Sv. Dobrotivá 19.-25. července 2016

Více informací: www.aye2016.eu

Pro vnitřní potřebu církve vydává

©Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2016

tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.augustiniani.cz

Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800. Prosíme Vás o příspěvky a náměty.